

Flo için.

Benim adım Malvina. 1 Mayıs'ta on dört yaşında olacağım.

Şimdi aylardan nisan.

Daha iki hafta var. On dördümü doldurduğumda, bir erkek arkadaşım olacak. Onun elini tutacak ve kollarında uykuya dalacağım. Annemle babam izin vermese de, partilere gidip dans edeceğim. Hep fikrimi söyleyeceğim ve üzgün yerine öfkeli olacağım. O kadar yüksek sesle bağırabileceğim ki, istersem herkes benden korkup kaçacak.

Annemle babam da, büyükbabam da, herkes.

Şimdi aylardan nisan ve ben on üç yaşındayım.

Cuma

Bir cuma günü, öğleden sonra gerçekleşiyor.

Paskalya tatilinden önceki son cuma günü.

Her cuma piyano dersine gitmem gerekir. Ardından da büyükbabama, çünkü kendisi aynı sokakta oturuyor, babam da orada beni bekler. Bazen ablam Anne de bekler beni ya da ağabeyim Paul, ama o benden altı yaş büyük ve üniversiteye gidiyor, bu yüzden eve pek sık gelmez.

Annem beni asla beklemez, çünkü büyükbabama katlanamıyor, hele büyükannem öldüğünden beri hiç. O günden beri büyükbabamın ona daha da düşmanca davrandığını söylüyor ve bu yüzden artık onu ziyarete gelmiyor.

Paskalya tatilinden önceki bu son cuma günü, piyano dersinin nihayet bittiğine özellikle seviniyorum. Tatile girdik, öğleden sonra saat üç, güneş parlıyor ve ben koşarak sokağa çıkarken kazağımı başımın üzerine çekiyorum, hava o

kadar sıcak olduğundan değil, baharın geldiğine karar verdiğim için. Lizzy burada olsaydı daha da sevirdim. Lizzy benim en iyi arkadaşım, her cuma beni piyano dersinden alır. Büyükbabamın yanında çok sıkılmayayım diye. En son haberleri paylaşır ya da ödev yaparız –eh, çoğu zaman gevezelik eder ve ödev yapıyormuş gibi yaparız. Bugün Lizzy yok, çünkü okuldan hemen sonra kayak tatiline gitti. Hatta herkesten bir saat erken çıkmasına izin verildi.

Eskiden hep büyükannem kapıyı açar ve Paskalya tatilinden önceki son gün şöyle derdi: “Yine dondurma zamanı başlıyor.”

Çünkü büyükannemde sadece yazın dondurma olurdu. Vanilyalı dondurma ve ayıcık şekerlemeleri.

O öldüğünden beri dondurma hep var, bütün yıl –ve tuhafur, bu beni biraz üzüyor.

Ama bugün üzgün değilim, keyfim yerinde; benim geldiğimi, tatile girdiğimizi ve çok neşeli olduğumu herkes hemen anlasın diye, büyükbabamın kapı zilini deli gibi çalıştırıyorum.

Büyükbabam kapıyı açıp şöyle diyor: “İşte benim Malvina’m, en sevdiğim torunum.”

Yanağına bir öpücük konduruyor ve yanından sıyrılarak geçip daireye giriyorum; büyükbabam öğleden sonra üçten itibaren şarap içtiğinden, hatta bazen yanında peynir yediğinden, daire hep şarap ve eski peynir kokar. Bu iğrenç peyniri burnumun dibine tutar ve ben tiksiniyorum yüzümü buruşturduğumda, gülmekten katılır.

Bugün bir farklılık var, ama bunu ancak oturma oda-

sına girince fark ediyorum.

Babam yok.

“Nerede?” diye soruyorum.

Büyükbabam koltuğuna oturup bacak bacak üstüne atıyor. Çok uzun bacakları var; boyu bir doksandan fazla –herkes bu konuda ona çektiğimi söyler. On üç yaşındayım ve boyum neredeyse bir yetmiş beş. Keşke öyle olmasaydı, boyum bütün oğlanlardan uzun, bu da hiç güzel değil.

“Ablanı almaya gitti,” diyor büyükbabam ve ben onun karşısındaki koltuğa otururken biraz huzursuz oluyorum, çünkü onunla ne konuşacağımı bilmiyorum.

Uzun zamandır onunla yalnız kalmamıştım. Eskiden hep büyükannem olurdu ve Lizzy. Büyükannem öldüğünden beri, büyükbabam yalnızlık çekmesin diye babam onunla daha çok ilgileniyor. Birlikte sohbet ederler, çoğunlukla savaş, büyükbabamın savaşta konuşlandırıldığı yer ve böyle şeyler hakkında. Lizzy ile ben yanlarında oturup fısıldaşırız ve küçük kâğıtlara gülmünç şeyler yazarız.

Büyükbabama savaşla ilgili ne sorabileceğimi düşünüyorum; kendimi ne kadar zorlasam da aklıma hiçbir şey gelmiyor, böylece hiçbir şey söylemiyor ve babamla Anne’nin çok geçmeden geleceğini umuyorum.

“Sen şimdi kaç yaşındasın, Malvina?” diye soruyor büyükbabam, on üç yaşında olduğumu gayet iyi bilmesine rağmen.

“On üç,” diyor ve savaş hakkında düşünmeye devam ediyorum.

Bunların hepsini tabii ki bilmeme rağmen, sırf bir şey

sormuş olmak için, *zamanında* nerede konuşlandırıldığını sormak üzereyken, şöyle diyor:

“Erkek arkadaşın var mı? Kuzenin Maggi'nin var, üstelik o senden sadece altı ay büyük.”

Yüzüm kıpkırmızı oluyor ve başımı iki yana sallamakla yetiniyorum. Tabii ki erkek arkadaşım yok, hem olsa bile, büyükbabama bundan söz etmezdim.

“Yaşın geldi artık,” diye ısrar ediyor, “çekinmeden bana anlatabilirsin.”

Ondan bir şey saklamak istiyormuşum gibi, sorarcasına gözlerimin içine bakıyor.

Huzursuzluğum giderek artıyor, keşke ortadan kaybolsam, ama aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor, *Piyano çantamı öğretmende unuttum...* desem, ama piyano çantam ayaklarımın dibinde duruyor.

“Gerçekten erkek arkadaşım yok büyükbaba,” diyorum bu yüzden.

“Buna inanmam, sen çok güzel bir kızsın, benim en güzel torunumsun... Oğlanlar peşinden koşuyordur, değil mi?”

Yine başımı iki yana sallamakla yetiniyor ve büyükbabamın yüzünün yanından pencereden dışarı, karşıdaki apartmana bakıyorum. Bir kadın toz bezini pencereden silkeliyor, bir an tam bana bakıyor, ama bunu hayalimde canlandırıyor olmalıyım, çünkü beni burada, yarı karanlıkta görmesi mümkün değil. Pencereyi hızla kapatıyor, çarpma sesini duyamıyorum tabii, ama büyükbabamın, şarap kadehini oturma odasının masasına koyuşunu duyuyorum.

Kendisinin sanatçı ruhlu biri olduğunu söylüyor, bunun ne anlama geldiği hakkında net bir fikrim yok. Goethe ve Schiller gibi büyük Alman yazarlarını ve felsefecileri okuduğunu biliyorum sadece, ayrıca bir sürü plağı da var, akla gelebilecek her dilde. Şarabın da sanatçı ruhlu olmakla bir ilgisi var.

Kırmızı sıvı kadehte uyuşuk uyuşuk dönüyor, aklıma konuyu değiştirecek bir şey gelmesi için neler vermezdim, ancak koltuğun kenarında gergin gergin sağa sola kayıyorum.

“Oğlanlarla işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek istemez misin?” diyor büyükbabam ve birden yüzümün çok yakınına sokuluyor, bunun için kendi koltuğunun kenarına kadar kaymak zorunda kaldı, ama gergin değil, çok sakin; yaşlı ellerini dizlerime koyuyor.

Elleri kösele gibi, kot pantolonumdan bile hissedebiliyorum köseleyi, kuru parmakları, kalın ve mavi damarları. Nefesinde kırmızı şarabın kokusunu alıyorum, kırmızı şarap ve ekşi bir şey, sanırım yaşlılığın kokusu bu, en azından ben başka bir açıklama getiremiyorum.

Yine başımı iki yana sallamakla yetiniyorum. Kulaklarımın arkasındaki saat tik-tak ediyor. Avludaki çocukların bağrıışlarını duyabiliyorum. Onun dışında ortalık sessiz.

“En sevdiğim torunum olduğunu biliyorsun,” diyor büyükbabam ağzıma doğru, “oğlanların, canını yakmalarını istemem.”

Nefes almamaya çalışıyorum, koşarak kaçmam gerekiyor gibi bacaklarım karıncalanıyor, aklıma daha iyi